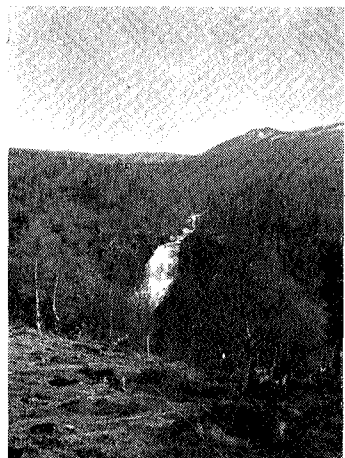

drives av privat-folk som har satt sig op buer langs sjøen. Fiskebestanden er ennu bra i behold selv om en ved innplantning av regnbueørret delvis har fått en bestand som er mindre verdifull, og en kan ennu på stang dra pen fisk. Men fortsetter et utstrakt linefiske kan det uten tvil bli fare for bestanden, og det bør en undgå i et strøk som dette, som i enhver henseende har alle betingelser for å bli et ypperlig friluft- og feriested for folk som vil dra på fjellet. Det burde være en oppgave for det offentlige å trygge dette i tide.

Innover Langveldalen fra Fagerhaugsetra. - Foto Viktor Olsen.

Til fiske fra land er Orkelsjøen kanskje for stor, mener mange, og det er det noe i. Men det er ikke mer enn en passende tur til Bukjøna og ned til begynnelsen av Orkelkroken hvor det er passende små vatn og fine fiskeplasser for stangfiske. Her som i Orkelsjøen må det være litt bris og krusing på vatnet, ellers ser en bare fisken gå i vassyta, uten at en opnår gleden å få den på kroken.

Traktene gir også rikt høve til gang i fjellet. Fra toppen av Store Orkelhø har en utmerket utsikt og kan i klart vær øine traktene omkring Trondheim. Vil en gå Orkelkroken kan en ta inn på Ålbuseter hvor Turistforeningen har stasjon og derfra fortsette over Fjell-lægeret og frem til Kvikne.

For å komme frem til de vakre traktene omkring Orkelsjøen behøver en ikke absolutt å ta ut fra Opdal. En kan også gå ut fra Fagerhaug stasjon nord for Opdal, gå op til Fagerhaugsetra og ta Langveldalen innover. Her er veien dårlig, og endel av strekningen er det heller ikke oparbeid noen vei, men det er lett å ta sig frem. En kan følge Langvella et stykke av veien og siden kommer en inn på en setervei som fører frem mot nordenden av Orkelsjøen. Strekningen er heller ikke vardet, men den er svært oversiktlig i klart vær om sommeren og både interessant og vakker.

CARCO:

Det siste kastet -

som aldri blev gjort.

Carco.

NÅR enden er god, er allting godt. — Ja, hvorfor ikke slutte fiskesesongen mens leken virkelig er god? Det spørsmålet har jeg stillet mig hvert eneste år. Om sommeren lover jeg mine venner bod og bedring, men «rop på høsten så kommer'n»! Hvad skjer da? Intet annet enn at jeg tar ordsproget om den gode ende alvorlig og legger i vei med fiskestangen. Hvorfor? For å slutte sesongen med et resultat som skal minnes gjennom sekler mot blånende tider, — en fangst som skal fylle mitt hjem med divisjonsmusikkens heltedyrkelse.

Slik ruller årene og jeg ruller med dem. Hver august søker jeg min fiskestang om avskjed — mens leken er god. Så kommer september og i dens følge en ny porsjon optimisme. Jeg fortsetter mine fisketurer med stadig minkende resultat. Ørretten får være i fred på denne årstid — jeg er da en gentlemansforbryter, og i grunnen får også gjedden meget snart være i fred. Litt fangst opnår jeg nu og da, men det store eventyr, det som skal bringe mig familiens evige tilgivelse for min last..... hør her, kjære leser, det eventyret oplever jeg aldri.

Har jeg da noe igjen for disse senhøstes fisketurene mine, disse meningsløse neglebitferdene? Å jo, litt har jeg kanskje igjen som skadeserstatning. Skjenket ikke engang Jonsvannet mig en gjedde under mitt slukbombardement dagen før nyttårsaften? Det var forresten ikke bare Jonsvannet som skjenket hin gang. Mine nærmeste omgivelser skjenket mig heltenavnet Arnljot Gjeddine og att på til en diger juledram, samt en kraftig formaning om at nu skulde fiskestangen på hyllen og skiene frem. Det ligger alltid noe under en kvinnelig hyldest.

Nuvel, litt oplever jeg altså som latterlig fisker i en latterlig årstid. Blandt annet oplever jeg mistenksomme blikk fra mine medskapninger som ser fiskestangen stikke truende ut av sekken på min stadig syklende person.

«Kom i hu at du helligholder fredningstiden», tenker de mistenksomme. Men de tenker nok feil for mitt vedkommende, — om høsten er jeg nemlig utelukkende gjeddefisker, og gjedden eter ikke av kunnskapens tre på denne årstid. Når disse linjer leses, eter heller ikke gjedden lenger av wobleren min. Sesongen er ugjenkallelig slutt for iår.

Søndag 1. november fant min store takk- og avskjedsforestilling sted for et meget stort og sørgende publikum av lutende graner og løvribbede trær. Det var alt i skumringen da jeg bestemte mig til å vise mine tause tilskuere et slukkast som verden aldri hadde opplevet maken til, — så fantastisk at Brekke og Lorck og Engeset og Schultz vilde måpe kjevene ut av ledd bare ved tanken på hvad som skulde skje.

Forsiktig, å så forsiktig, blir snøret rullet op på snellen før dette kastet — det aller siste i 1936.

Hvad hender?

Intet hender — jo, 2 meter foran mig ligger wobleren med en brukket fortøm. Den røk i kastet — i kastet som aldri blev utført. — —

— Finis skrek jeg ut over Jonsvannet, takk for iår!!

— Ja, fin is svarte det inne ved stranden hvor en tynn ishinne gjorde alvor av sin trussel.

Carco.

Ostlendinger på tokt i Trollheimen.

Av cand. oecon. Leif H. Tvedt, Grorud.

Si mig hvor veien går.

Foto: L. H. Tvedt.

HELT siden min trønderkamerat «1.81» innpodet mig de første Syl-basiller for ca. 10 år siden, har planene for sommerturene ofte streifet Kjølens rann, men det har dessverre blitt med planene. Da et par av mine kamerater her på Østlandet også tok til med den samme poding etter sine høiskoleophold, var jeg nesten fristet til å la traktene hvile i fred ennu noen år, da en jo har lett for å bli skuffet når en kommer til sterkt opskryttesteder. Men ifjor skulde turen realiseres for å kunne dømme selv. Riktig-

nok hadde jeg tidligere vært en fisketur på Rørosviddas søndre del omkring Hyddkroken og hadde fått en liten smak og kik på terrenget nordover. På den annen side har jo en lidenskapelig fjelltraver nok av terreng å fråse i her på berget, så det er lett forståelig at en fristes til å gjøre som grisen: ta først det en tror er best. Men la det være sagt med en gang: etter fjorårets tur i Trollheimen og Sylene må jeg nok erkjenne at jeg før har «trodd» ikke så lite galt.

Men la mig ta til forfra. Hensikten var fiskeleir i Skardørsfjellene med ekspedisjoner nordover og sydover langs Kjølens rann. Men da to av teltlaget bare hadde to ukers ferie mens vi andre hadde tre, bestemte vi oss for å ta en tripp til Snøhetta